

Světový stát zadními vrátky?

 dailysceptic.org/2024/05/23/a-world-state-through-the-back-door

23 May 2024

Co se děje se Světovou zdravotnickou organizací? V prosinci 2021 se začalo mluvit o globální pandemické smlouvě. A nyní bude *Mezinárodní smlouva o připravenosti, prevenci a reakci na pandemii* předložena na 77. Světovém zdravotnickém shromáždění mezi 27. květnem a 1. červnem: tedy příští týden. V *Daily Sceptic* David Bell odvedl dobrou práci, když prošel články návrhu smlouvy, a také poznamenal, že bychom si měli přečíst i dodatky k *Mezinárodnímu zdravotnímu řádu*. Ale chci se zeptat na širší otázku. Je tohle světový stát zadními vrátky?

Až do počátku 20. století se o světovém státě příliš nemluvalo – kromě přezíravě. HG Wells měl tento nápad rád. Přibližně v době formování Společnosti národů a znovu kolem doby formování Organizace spojených národů to bylo módní téma, i když je zajímavé, že bylo obvykle odmítáno. V posledních 30 letech se otázka světového státu vrátila, i když odpověď je obvykle stále záporná.

Jedním ze základních zákonů politiky však je, a byl od Thúkydida – nebo Augusta –, že věc může být jedna věc, a přesto může být nazývána jinou věcí. Politika je, jak každý věděl od doby před Sokratem, rétorické umění: a umění rétoriky zahrnuje nejrůznější minimalizace, zveličování, nahrazování, převrácení, přepisování.

Takže to, co se stalo za posledních 30 let, není to, že jsme se stali nadšenci pro něco, čemu se říká světový stát, ale že jsme se stali nadšenci pro něco, co z velké části nechceme nazývat světovým státem a přitom doufat – vědomě, nevědomě. — že to bude světový stát.

Vědomě: zde mám na mysli pokrytce, kteří chtějí světový stát, ale vědí, že by to neměli říkat.

Nevědomě: zde mám na mysli idealisty, kteří věří, že člověk by mohl mít „mezinárodní společnost“ nebo „globální demokracii“ nebo „globální vládu“ – všechny módní fráze posledního půlstoletí – bez státu (konkrétně bez donucovací moci) .

Prošel jsem akademickou literaturu o „kosmopolitismu“. Mnoho učenců, zvláště od konce studené války, se nám snažilo říct, co přesně bychom měli dělat, abychom měli mír, přerozdělování, zastoupení, práva, schopnosti po celém světě. Znáte typ lidí, který mám na mysli: seriózní, podrážděné profesory, kteří se snaží překonat svůj vlastní předpokládaný *Weltschmerz* načrtnutím vizí *Weltharmonie* : ty tvídové typy *Lucky Jim* z 50. let nebo typy *Historiky* ze 70. let v kožené bundě , nebo, dnes, typy s otevřeným hrdlem a šátky z roku 2000, které rozbíjejí skleněné stropy, z nichž všichni milují zvuk své vlastní grandiózní normativity.

Normativní: slovo, které jsem vždy neměl rád. Neznamená to „normální“: znamená to „týkající se norem“, zejména „týkající se norem, které by měly být stanoveny“. Je to podmiňující, imperativní, prstem mávající slovo. Důraz je kladen na slovo „měl by“: nevinné slovo, až znepokojivě začne znít jako „musí“ a nakonec „musí“.

Akademici, kteří píšou o kosmopolitismu, o něm nejčastěji mluví, jako by všeho bylo možné dosáhnout zákonem nebo federací nebo onou mystickou věcí zvanou „globální vládnutí“. „Vláda“ je další pochybné slovo: znamená „vláda“, aniž by přesně znamenalo něco tak jasného jako „vláda“. (Vláda nás zabíjí, aniž by na těle zanechala jakékoli stopy.) Ale s příchodem „změny klimatu“ sílí pocit, že je zapotřebí něco méně demokratického a více technokratického. A samozřejmě COVID-19, zvláště pro ty, kteří věřili, že to bylo to, co se říkalo (ty nevinné lidi, kteří zapomněli, že politika je rétorické umění), byl tím nejdůraznějším a nejpřekvapivějším příchodem příležitosti reagovat na něco kolektivně a nátlakově – vlastně na způsob světového státu.

WHO vyhlásila COVID-19 30. ledna 2020 za stav ohrožení veřejného zdraví mezinárodního významu a 11. března 2020 za „pandemii“. Ale definice PHEIC stojí za prozkoumání. Zjišťuji, že odkazuje na „mimořádnou událost, která je určena k tomu, že představuje riziko pro veřejné zdraví pro jiné státy prostřednictvím mezinárodního šíření nemocí a může si vyžadovat koordinovanou mezinárodní reakci“. Nejdůležitější slova v této větě jsou *určena a koordinovaná* .

Odhodlaný: někdo se rozhodne, že existuje riziko.

Koordinované: reakce na riziko je jedinečná.

A pokud se zeptáme, kdo má určovat a koordinovat, odpověď není světový stát, ale mezinárodní agentura s pravomocemi na základě smlouvy. COVID-19 byla ta nejlepší věc, která se kdy Světové zdravotnické organizaci (a jejím skupinám firemních spojenců) stala. Zadní dveře se otevřely. Zatímco WHO procházela těmi zadními dveřmi, IPCC na to žárlivě přihlížel; a troufám si říct, že Stonewall přemýšlel, jak by se mohli zapojit.

Ale samozřejmě WHO se tam dostala jako první a nenechala dobrou krizi promarnit. První věc, kterou to udělal, bylo, že nás všechny rétoricky dostal na stranu. Zvažte slovo „pandemie“: je odvozeno z řečtiny: *pan* = všichni a *demos* = lidé. Přemýšlejte o tom. Není to lékařské slovo. Je to politické slovo. Od nynějška ('Oni') chtějí, abychom byli *pandemou* , o které si budou objednávat ti-kdo-ví-nejlépe.

Vliv zde má i Evropská unie. Neboť co jiného je historie Evropské unie než historie návnad a spínačů? Nejprve slyšíme: "Je to jen ekonomická komunita." Ale přijdou pokrytci a idealisté a pak slyšíme: "Je to politická komunita." Nebo nejprve slyšíme: „Budeme mít referendum o ústavě“. Ale lidé volí „ne“ a pokrytci a idealisté musí změnit směr. Takže pak slyšíme: "Tady je smlouva, která má prosadit

ústavu zadními vrátky." Mezinárodní agentury se od EU mnohé naučily: v pozdějších dějinách světa se zdá, že to nebylo nic jiného než raný, užitečný a malý experiment v How To Do It.

Světový stát má dva skutečně hluboké problémy.

První je, že je to logická nemožnost. Státy jsou jako démoni v Novém zákoně: jmenují se Legie. Jsou nutně množné. Po tisíce let jsme měli říše s hranicemi; pak jsme v 16. a 17. století vynalezli státy s hranicemi: přesně nakreslené čáry. Hranici lze přesně narýsovat pouze tehdy, pokud už nebudeme bojovat o území, ale dosáhneme nějaké dohody: kde tato dohoda zahrnuje to, čemu moderní právníci říkají „uznání“: každá strana uznává právo té druhé na existenci. Stavby jsou množné: uznávají ostatní. Nechápu, jak jsme mohli žít ve světě, kde byl jeden stát, který uznával jen sám sebe. Ať už by taková věc byla jakákoli, nebyl by to stav v obvyklém smyslu. Byl by to neomezený stav, zatímco součástí myšlenky státu je, že je omezený.

Druhým je, že jde o abstrakci. Je to fantazie, fikce: existuje v myslích právníků. Mohlo by to samozřejmě existovat v právu: všechno může existovat v právu. Ale neexistovala by žádná kultura ani společnost, která by tento zákon podpořila: takže by byl podpořen silou. Lord Sumption píše knihy o tom, jak se stáváme příliš závislí na zákonech a málo na konvencích. David McGrogan v *Daily Skeptic* nám říká totéž. Byl to Burkeův bod v *Úvahách o revoluci ve Francii*, která zůstává paradigmatickou knihou naší doby. Nedávno jsem to také slyšel říkat Eric Weinstein. (Jeho ilustrace: Zákon = nesmíš říct něco závadného. Konvence = můžeš to říct, ale konvence je taková, že to neřekneš.) Naše kultury obvykle závisely na konvencích, které se vynořily v dlouhých, problematických, ale společných dějinách. Pokud nemáme společnou historii, pak neexistuje žádná kultura, žádné konvence, pouze právo. Světový stát by tedy byl neskutečná věc: něco, čemu by nikdo nevěřil, kromě lidí placených za to, aby v něj věřili, tj. jeho funkcionářů – panovačných typů WHO, IPCC, Stonewall.

Žádný z těchto hlubokých problémů nestačí k tomu, aby se věc zastavila. Řekl bych tedy, že ačkoli tato smlouva WHO nemusí být zcela jasným odhalením světového státu, je pro něj jistě důležitým suchým pokusem. Je to skica, součást nedokončené práce: a měli bychom se mít na pozoru před všemi quislingy, kteří tomu otevírají zadní vrátka.

Dr. James Alexander je profesorem na katedře politologie na Bilkent University v Turecku.

Štítky: GlobalismusPandemická smlouvaSpojené národySvětová vládaSvětová zdravotnická organizace